

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2011 roku

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Przewodniczący: sędzia NSA Włodzimierz Ryms
                                 { sędzia NSA Jacek Chlebny /spr./
                                 sędzia del. NSA Roman Ciągiewicz

Protokolant   Mariusz Szufnara

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2011 roku
na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej
sprawy ze skargi kasacyjnej [redacted]
od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie
z dnia 5 sierpnia 2010 r. sygn. akt V SA/Wa 934/10
w sprawie ze skargi [redacted]
na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie
z dnia 27 stycznia 2010 r. nr KOA/2917/Op/09
w przedmiocie odmowy przyznania pomocy w ramach programu integracyjnego dla
cudzoziemców

1. uchyła zaskarżony wyrok;
2. uchyła zaskarżoną decyzję oraz utrzymaną nią w mocy decyzję Starosty
Piaseczyńskiego z dnia 21 października 2009 r.;
3. zasądza od Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie na rzecz
[redacted] kwotę 240 (słownie: dwieście czterdzieści) złotych tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Mariusz Szufnara

starszy sekretarz sądowy

UZASADNIENIE

1. Zaskarżonym wyrokiem Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił skargę [REDAKTOWANO] na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z 27 stycznia 2010 r. w przedmiocie odmowy przyznania pomocy w ramach programu integracyjnego dla cudzoziemców.

Wyrok ten został wydany w następującym stanie faktycznym i prawnym sprawy.

2. Starosta Piaseczyński decyzją z 21 października 2009 r., działając na podstawie art. 95 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2008 r. Nr 115, poz. 728 ze zm.), w wyniku rozpoznania wniosku [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] obywatela Federacji Rosyjskiej, narodowości czeczeńskiej, odmówił udzielenia wnioskodawcy, jego żonie [REDAKTOWANO] oraz ich małoletnim dzieciom [REDAKTOWANO], [REDAKTOWANO], [REDAKTOWANO], [REDAKTOWANO] pomocy finansowej w ramach indywidualnego programu integracji cudzoziemców, będących uchodźcami oraz osobami objętymi ochroną uzupełniającą. Organ administracji wyjaśnił, że wnioskodawca, korzystając z rodziną z ochrony uzupełniającej na podstawie decyzji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców z 7 stycznia 2009 r., nie spełnia warunków do udzielenia mu żądanej pomocy, albowiem z informacji uzyskanych z Krajowego Rejestru Karnego wynika, iż został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Cieszynie z 27 sierpnia 2008 r. za przestępstwo z art. 264 § 2 k.k. (nielegalne przekroczenie granicy państwowej przy użyciu przemocy, groźby lub podstępu albo we współdziałaniu z innymi osobami).

3. W odwołaniu od powyższej decyzji skarżący wskazał, że mieszkając w Katowicach, był wraz z rodziną objęty indywidualnym programem integracyjnym i popełnione przez niego przestępstwo nielegalnego przekroczenia granicy nie stanowiło przeszkody do otrzymywania niezbędnych świadczeń pomocowych. Odwołujący się wyjaśnił również, że większość osób otrzymujących świadczenia w ramach integracyjnego programu pomocowego również nielegalnie przekroczyła granicę, lecz mimo to pomoc jest im udzielana.

4. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie decyzją z 27 stycznia 2010 r. utrzymało w mocy decyzję Starosty Piaseczyńskiego. Organ odwoławczy

wskazał, że z załączonej do akt informacji z Krajowego Rejestru Karnego wynika, iż cudzoziemiec został skazany prawomocnym wyrokiem za przestępstwo określone w art. 264 § 2 k.k. Przestępstwo to może być dokonane jedynie z winy umyślnej. W tej sytuacji organ I instancji nie miał podstaw do wydania innej decyzji niż decyzja odmowna, skoro przesłanką odmowy udzielania pomocy jest fakt skazania cudzoziemca prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo popełnione umyślnie (art. 95 ust. 4 pkt 2 ustawy o pomocy społecznej).

5. Oddalając skargę [REDAKTOWANE] na powyższą decyzję, Wojewódzki Sąd Administracyjny stwierdził, że organy obu instancji trafnie uznały, iż okoliczność skazania wnioskodawcy za przestępstwo popełnione umyślnie jest samodzielną podstawą odmowy przyznania pomocy finansowej i wyczerpuje dyspozycję przepisu art. 95 ust. 4 pkt 2 ustawy o pomocy społecznej.

Odnosząc się do zarzutu nieuwzględnienia faktu, że zarzucane cudzoziemcowi przestępstwo zostało popełnione przed przystąpieniem do programu integracyjnego, Sąd I instancji stwierdził, iż z treści art. 95 ust. 4 pkt 2 ustawy o pomocy społecznej jednoznacznie wynika, że podstawą odmowy jest sam fakt skazania cudzoziemca prawomocnym wyrokiem sądu, bez względu na to, kiedy zostało ono popełnione. Błędne jest założenie przyjęte przez skarżącego oraz uczestnika postępowania - Stowarzyszenie Interwencji Prawnej, zgodnie z którym przepisy dotyczące odmowy udzielenia świadczenia dotyczą tylko i wyłącznie okresu otrzymywania pomocy integracyjnej. Według Sądu, zastosowany w sprawie przepis nie pozostaje w związku z art. 95 ust. 1 pkt 5 ustawy o pomocy społecznej, ponieważ odnosi się on do wstrzymania pomocy dla cudzoziemca w przypadku wszczęcia przeciwko niemu postępowania karnego i jeżeli cudzoziemiec zostanie skazany podstawą do odmowy udzielania mu pomocy stanowić będzie nie tyle art. 95 ust. 4 pkt 2 ustawy o pomocy społecznej, co art. 95 ust. 3 tejże ustawy.

6. Na powyższy wyrok skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego złożył [REDAKTOWANE], wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Zaskarżonemu wyrokowi, na podstawie art. 174 pkt 1 p.p.s.a., skarżący zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 95 ust. 4 pkt 2 ustawy o pomocy społecznej. W uzasadnieniu skargi kasacyjnej skarżący wskazał, że Sąd I instancji błędnie zinterpretował treść ww. przepisu, nie rozważając jaki wpływ na jego rozumienie wywierają przepisy art. 91 ust. 1 i ust. 11 oraz art. 95 ust. 1

pkt 5 ustawy o pomocy społecznej. Zdaniem skarżącego, jeżeli ustawodawca chciałby pozbawić uprawnień do pomocy integracyjnej osoby skazane prawomocnym wyrokiem przed złożeniem wniosku wskazałby na te osoby w art. 91 ustawy. Za powyższą interpretacją przemawia treść art. 95 ust. 1 pkt 5 ustawy o pomocy społecznej, który przewiduje możliwość wstrzymania pomocy i dotyczy cudzoziemców, w stosunku do których wszczęto postępowanie karne. Łączność zachodząca pomiędzy okolicznością wstrzymania pomocy integracyjnej a odmową jej udzielania, do której odnosi się art. 95 ust. 4 pkt 2, każe uznać, że ten ostatni przepis nie może być stosowany w przypadku prawomocnego skazania cudzoziemca, które nastąpiło przez złożeniem wniosku o pomoc. Normuje on bowiem wyłącznie sytuację zakończenia postępowania karnego, gdy sankcja wstrzymania udzielania świadczenia w związku ze skazaniem podlega zamianie w sankcję polegającą na odmowie jej (dalszego) udzielania. Według skarżącego, wątpliwości wzbudza konstytucyjność spornej regulacji, która przyjmuje, że cudzoziemiec, który już raz poniósł odpowiedzialność, za ten sam czyn jest karany powtórnie.

W piśmie procesowym z 28 listopada 2011 r. skarżący wniósł o uwzględnienie złożonej skargi kasacyjnej, podtrzymując sformułowane w niej zarzuty.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

7. Skarga kasacyjna zawiera usprawiedliwione podstawy, albowiem przyjęta przez Sąd I instancji błędna wykładnia art. 95 ust. 4 pkt 2 ustawy o pomocy społecznej doprowadziła do wadliwej oceny legalności decyzji objętej skargą.

Przepis art. 95 ust. 1-4 ustawy o pomocy społecznej normuje instytucje wstrzymania udzielania pomocy oraz odmowy jej udzielania. Odmowa udzielania pomocy następuje w przypadku, gdy po upływie okresu wstrzymania pomocy nie ustały przyczyny, o których mowa w ust. 1 tego artykułu (art. 95 ust. 3), jak również, gdy: (1) cudzoziemiec, wobec którego jest kontynuowana uprzednio wstrzymana pomoc, ponownie dopuszcza się działań, o których mowa w ust. 1 pkt 1-3; (2) cudzoziemiec został skazany prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo popełnione umyślnie; (3) cudzoziemiec został pozbawiony statusu uchodźcy lub cofnięto mu ochronę uzupełniającą (art. 95 ust. 4). Wprowadzone przez ustawodawcę sformułowanie „odmowa udzielania pomocy następuje [...] w przypadku, gdy cudzoziemiec został skazany prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo popełnione umyślnie” ma charakter wieloznaczny, albowiem wyrażenie to w swojej warstwie semantycznej – w czym trzeba przyznać rację wnoszącemu

skargę kasacyjną - nie przesądza, czy przyczyna łączona z karalnością cudzoziemca odnosi się do przypadku jego skazania prawomocnym wyrokiem sądu niezależnie od czasu, kiedy ten fakt nastąpił, czy też ogranicza się do sytuacji skazania cudzoziemca w trakcie realizowania przez niego indywidualnego programu integracji. W tym zatem sensie poprzez odwołanie się do językowego znaczenia powyższego wyrażenia nie można jednoznacznie określić, czy powołana norma ze względu na swój zakres temporalny rzutuje na sposób rozpoznania wniosku cudzoziemca, czy też dotyczy jedynie korzystania ze wsparcia już udzielanego. W zaskarżonym wyroku Sąd przyjął jako poprawny pierwszy z przedstawionych wariantów. Podobnie postąpił Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w nieprzywołanym w sprawie prawomocnym wyroku z 17 listopada 2010 r. sygn. V SA/Wa 833/10, uznając, że tego rodzaju rozstrzygnięcie interpretacyjne jest jednoznaczne i „nie wymaga przeprowadzania innej wykładni aniżeli językowa”. Odwołanie się przy dokonywaniu wykładni operatywnej art. 95 ust. 4 pkt 2 ustawy o pomocy społecznej jedynie do językowych reguł interpretacyjnych uznać należy jednak za niewystarczające do poprawnego ustalenia znaczenia spornego przepisu.

8. W związku z wieloznacznością terminu „odmowa udzielania pomocy” należało odwołać się do systematyki interpretowanego aktu normatywnego. Sąd I instancji powinien był uwzględnić przyjęty przez ustawodawcę układ przepisów regulujących zasady udzielania cudzoziemcom pomocy, w tym przede wszystkim to, że warunki, od których zaistnienia uzależnione zostało rozpoznanie wniosku cudzoziemca zgodnie ze złożonym żądaniem, uregulowane zostały nie w art. 95 ustawy o pomocy społecznej, ale w art. 91 ustawy. Ten ostatni przepis, między innymi, określił jakim adresatom pomoc może zostać udzielona, jaki organ jest właściwy do rozpoznania tej kategorii spraw, czy też w jakim terminie wnioski powinny zostać złożone (termin materialny). Kolejne przepisy rozdziału 5 ustawy o pomocy społecznej regulują kwestie: pomocy udzielanej małoletniemu przebywającemu w Polsce bez przedstawiciela ustawowego (art. 91a), form pomocy (art. 91), rodzajów obowiązków realizowanych przez powiatowe centrum pomocy rodzinie oraz cudzoziemca (art. 93), miejsca zamieszkania cudzoziemca podczas trwania programu oraz konsekwencji zmiany tego miejsca zamieszkania (art. 94), wstrzymania oraz odmowy udzielania pomocy (art. 95). Dokonując wykładni art. 95 ust. 4 pkt 2 ustawy o pomocy społecznej, konieczne było zatem uwzględnienie nie tylko przepisu stanowiącego podstawę prawną rozstrzygnięcia organu administracji,

ale także przepisów poprzedzających sporną regulację, albowiem w całkowitej izolacji od treści tychże przepisów, a co za tym w oderwaniu od wewnętrznej systematyki rozdziału 5 ustawy o pomocy społecznej, Sąd I instancji nie mógł poprawnie dokonać jego interpretacji. Niewątpliwym jest, że przesłankom wydania decyzji o udzieleniu pomocy, wymienionym w art. 91 ustawy, nie nadano jednolitego charakteru, albowiem w łączności z przesłankami pozytywnymi (posiadanie statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej; złożenie wniosku w terminie 60 dni, zawarcie we wniosku określonych informacji oraz dołączenie wymienionych w ustawie dokumentów), ustawodawca wymienił również przesłankę negatywną, a więc przeszkodę wyłączającą dopuszczalność uwzględnienia żądania cudzoziemca (pozostawanie w związku małżeńskim z obywatelem polskim). Ma rację skarżący, gdy twierdzi, że gdyby warunkiem przyznania pomocy była wcześniejsza niekaralność cudzoziemca, to przesłanka tej treści zostałaaby wprowadzona do art. 91 ustawy o pomocy społecznej, skoro w tym przepisie ustawodawca zawarł zasadnicze elementy materialnoprawne składające się na podstawę oceny wniosku cudzoziemca, w szczególności przesłankę określającą kiedy pomoc cudzoziemcowi nie przysługuje (art. 91 ust. 11 ustawy).

9. Sąd I instancji nie dostrzegł również, że we wcześniejszych przepisach rozdziału 5 tejże ustawy ustawodawca odwołał się do instytucji wstrzymania oraz odmowy udzielania pomocy uregulowanych w przywołanym przepisie, wskutek czego ustalane znaczenie spornego wyrażenia powinno uwzględniać poprzedzającą go regulację i być z nią w pełni zharmonizowane. Zgodnie z art. 93 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy o pomocy społecznej, pomoc dla cudzoziemca jest realizowana w ramach indywidualnego programu integracji, uzgodnionego między powiatowym centrum pomocy rodzinie a cudzoziemcem, określającego zobowiązania powiatowego centrum pomocy rodzinie do udzielania cudzoziemcowi informacji dotyczącej pomocy określonej w programie oraz warunkach jej wstrzymania lub odmowy udzielenia. Mając na uwadze treść tego zobowiązania, nie może budzić wątpliwości, że wstrzymanie i odmowa udzielania pomocy, o których mowa w wymienionym wyżej przepisie są tożsame z instytucjami określonymi w art. 95 cyt. ustawy. Przyjąć trzeba, że obowiązek udzielania informacji o przesłankach wstrzymania lub odmowy udzielania pomocy dotyczy zdarzeń przyszłych i ma na celu poinformowanie cudzoziemca o jego prawach i obowiązkach. Zobowiązanie powiatowego centrum pomocy rodzinie do udzielania cudzoziemcowi informacji dotyczącej pomocy

określonej w programie oraz warunkach jej wstrzymania lub odmowy udzielenia odnosi się do programu integracji już realizowanego (uzgodnionego z cudzoziemcem). Nie można zatem w przesłankach wymienionych w art. 95 ust. 4 ustawy doszukiwać się podstaw do oceny zasadności wniosku składanego do starosty za pośrednictwem powiatowego centrum pomocy rodzinie, inicjującego postępowanie w sprawie udzielenia pomocy.

10. Przy wykładni art. 95 ust. 4 pkt 2 ustawy o pomocy społecznej Sąd I instancji nie wyprowadził wniosków z treści pozostałych przesłanek skutkujących odmową udzielania pomocy wymienionych w art. 95 ust. 4 pkt 1 i 3 tejże ustawy. Przyjęte w zaskarżonym wyroku ustalenie, że art. 95 ust. 4 pkt 2 ustawy normuje jedną z przyczyn odmownego rozpoznania wniosku cudzoziemca o objęcie go programem integracyjnym jest nie do pogodzenia z charakterem pozostałych przesłanek, które bez wątplenia odnoszą się do sytuacji, gdy indywidualny program integracji pozostaje w fazie realizacji. Dotyczy to zarówno okoliczności związanej z uznaniem, że cudzoziemiec, wobec którego jest kontynuowana uprzednio wstrzymana pomoc, ponownie dopuszcza się działań, o których mowa w art. 95 ust. 1 pkt 1-3, jak również faktu pozbawienia cudzoziemca statusu uchodźcy lub cofnięcia mu ochrony uzupełniającej. Mając na uwadze, że w przepisie art. 95 ust. 4 ustawy zapisana została norma postępowania, której hipotezę tworzą poszczególne przesłanki wymienione kolejno w pkt. 1-3 ustępu 4, a treścią dyspozycji tego przepisu jest obowiązek odmowy udzielania pomocy, niedopuszczalnym jest przyjęcie, że skazanie cudzoziemca prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo stanowi podstawę odmowy przyznania mu pomocy na etapie ubiegania się o nią, natomiast dwie pozostałe okoliczności odnoszą się do wszczynanego z urzędu postępowania zmierzającego nie tyle do nieprzyznania, co „odebrania” pomocy rozumianej jako zaprzestanie jej dalszego udzielania. Zaaprobowane przez Sąd I instancji dwojakiemu rozumieniu rozstrzygnięcia polegającego na „odmowie udzielania pomocy” nie znajduje uzasadnienia w treści art. 95 ust. 4 ustawy, a ponadto pozostaje w sprzeczności z nakazem nadawania rozstrzygnięciom organu administracji, których podstawą jest ten sam przepis prawa, równokształtnych znaczeń.

11. Wyniku wykładni przyjętej w zaskarżonym wyroku, wbrew odmiennemu stanowisku Sądu I instancji, nie wspiera brzmienie art. 95 ust. 3 ustawy o pomocy społecznej. Według Sądu I instancji, art. 95 ust. 4 pkt 2 ustawy nie pozostaje w związku treściowym z art. 95 ust. 1 pkt 5 tejże ustawy, ponieważ ten ostatni przepis

należy wiązać z dyspozycją art. 95 ust. 3 ustawy. Z tak sformułowanym przez Wojewódzki Sąd Administracyjny zapatrywaniem nie można się jednakże zgodzić, ponieważ art. 95 ust. 3 ustawy o pomocy społecznej, w zakresie swojego zastosowania, nie może odnosić się do okoliczności wymienionej w art. 95 ust. 1 pkt 5 ustawy (wszczęcie i prowadzenie postępowania karnego). W przeciwieństwie do sytuacji uporczywego i zawinionego niewykonywania przez cudzoziemca zobowiązań przyjętych w programie, czy też wykorzystywania pomocy w sposób niezgodny z celem, na jaki została przyznana, w przypadku pobytu cudzoziemca w zakładzie opieki zdrowotnej lub wszczęcia przeciwko niemu postępowania karnego nie może zaistnieć jednocześnie sytuacja upływu okresu wstrzymania pomocy i nieustania przyczyn, które spowodowały jej wstrzymanie. Przyjąć trzeba, że w odniesieniu do omawianych przesłanek czas wstrzymania pomocy „pochłania” przyczynę jej wstrzymania, skoro z brzmienia art. 95 ust. 1 pkt 5 ustawy o pomocy społecznej wynika, iż pomoc ze względu na wszczęcie postępowania karnego podlega wstrzymaniu do czasu prawomocnego zakończenia postępowania (podobnie – pomoc wstrzymana z powodu pobytu cudzoziemca w zakładzie opieki zdrowotnej nie podlega wznowieniu do czasu opuszczenia przez niego zakładu).

12. Uzasadnienia dla przyjętego przez Wojewódzki Sąd Administracyjny wyniku wykładni art. 95 ust. 4 pkt 2 ustawy o pomocy społecznej nie da się wreszcie odnaleźć w funkcji przepisu nakazującego sankcjonować zachowania przestępcze cudzoziemców, którym nadano status uchodźcy lub objęto ochroną uzupełniającą. Odzwierciedleniem przyznawanych tej grupie cudzoziemców uprawnień wskazanych w ustawie o pomocy społecznej jest zobowiązanie beneficjentów pomocy do realizowania indywidualnego programu integracji w zgodzie z podjętymi zobowiązaniami, których częścią jest poszanowanie przez cudzoziemców porządku prawnego. Przez wzgląd na charakter przyznawanej cudzoziemcom pomocy oraz zrealizowanie przez organ administracji obowiązków informacyjnych, wyrażających się w poinformowaniu beneficjentów programu o zasadach jego obowiązywania, sankcja w postaci wstrzymania, a w dalszej kolejności – odmowy udzielania pomocy w przypadku prawomocnego skazania za przestępstwo, nie może zostać uznana za nadmiernie dolegliwą i nieadekwatną do sankcjonowanego zachowania. Odmienne natomiast należy ocenić uprawnienia cudzoziemców wcześniej skazanych, którym udzielono ochrony poprzez nadanie statusu uchodźcy lub objęcie ochroną uzupełniającą. Uprawnienia wynikające z uczestnictwa w programie integracji nie

powinny zostać tej grupie odebrane (nie przyznane) tylko z tego powodu, że popełnili oni przestępstwo i zostali prawomocnie skazani w przeszłości – niezależnie czy miało to miejsce przed wystąpieniem o pomoc, czy też nawet przed uzyskaniem statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej. Takie działanie nie odpowiadałoby bowiem interesowi publicznemu, który zakłada, że w łączności z decyzją o objęciu cudzoziemca ochroną, skutkującą prawem tego cudzoziemca do legalnego przebywania w Polsce, państwo powinno podejmować kroki, które będą ułatwiać proces integracji cudzoziemców. Możliwość nieudzielania pomocy finansowej należy łączyć – w ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego - z prewencyjnym oddziaływaniem na uchodźców i cudzoziemców objętych ochroną uzupełniającą, ukierunkowanym na przestrzeganie przez nich porządku prawnego. Fakt retrospektywnej oceny życia cudzoziemca przed objęciem go ochroną celowi temu nie służy, albowiem w tym przypadku ocena ta nabiera charakteru wyłącznie represyjnego, nieskierowanego na wychowawcze oddziaływanie analizowanej regulacji administracyjnej podczas procesu integracji. Fakt naruszenia porządku prawnego i skazanie cudzoziemca podlegają rozważeniu jedynie w takim zakresie, w jakim organ zobowiązany jest w toku postępowania o udzielenie ochrony rozważyć zastosowanie w stosunku do cudzoziemca klauzul wyłączających nadanie statusu uchodźcy lub udzielenie ochrony uzupełniającej.

13. Powyżej wskazany kierunek wykładni znajduje oparcie w prawie unijnym odnoszącym się do wspierania przez Unię Europejską działań podejmowanych przez Państwa Członkowskie w zakresie ponoszenia konsekwencji związanych z przyjmowaniem uchodźców. Podkreśla się w nim, że integracja uchodźców w społeczeństwie kraju, w którym się osiedlili, jest jednym z celów Konwencji genewskiej sporządzonej dnia 28 lipca 1951 r., dotyczącej statusu uchodźców, uzupełnionej przez Protokół sporządzony w Nowym Yorku dnia 31 stycznia 1967 r. Zwraca się uwagę także na to, że Państwa Członkowskie powinny wspierać działania polegające na promowaniu integracji społecznej, gospodarczej i kulturowej tych osób w takim zakresie, w jakim działania te przyczyniają się do spójności gospodarczej i społecznej, której utrzymanie i wzmacnianie jest jednym z podstawowych celów traktatowych Wspólnoty. Zarówno w interesie Państw Członkowskich, jak i osób zainteresowanych leży umożliwienie uchodźcom i wysiedleńcom, którzy uzyskali prawo pobytu na terytorium Państw Członkowskich, utrzymywania się dzięki pracy wykonywanej zgodnie z odpowiednimi przepisami wspólnotowymi (por. decyzja

Rady nr 2004/904/WE z dnia 2 grudnia 2004 r. ustanawiająca Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców na okres 2005–2010, pkt 5 i 6 preambuły, Dz.U. L 381 z 28.12.2004 r., str. 52—62). Program pomocy służy znalezieniu przez cudzoziemców zatrudnienia zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami, podjęciu przez nich potrzebnych szkoleń, czy też właściwemu funkcjonowaniu w kontaktach ze środowiskiem lokalnym.

14. Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że sformułowany w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia prawa materialnego (art. 95 ust. 4 pkt 2 ustawy o pomocy społecznej) poprzez jego błędną wykładnię jest uzasadniony. Oddalając skargę na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z 27 stycznia 2010 r., odmawiającą przyznania pomocy w ramach programu integracyjnego dla cudzoziemców, Sąd I instancji naruszył przepisy ustawy o pomocy społecznej, albowiem nie dostrzegł, że skazanie cudzoziemca prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo popełnione umyślnie przed uzyskaniem ochrony w postaci statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej nie stanowi przesłanki do wydania na podstawie art. 95 ust. 4 pkt 2 ustawy o pomocy społecznej decyzji o odmowie udzielania pomocy mającej na celu wspieranie procesu jego integracji.

15. Z powyższych względów, Naczelny Sąd Administracyjny uchylił zaskarżony wyrok i rozpoznał skargę na podstawie art. 188 p.p.s.a. Rozpoznając skargę na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z 27 stycznia 2010 r., Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, iż zaskarżona decyzja, tak jak i poprzedzająca ją decyzja Starosty Piaseczyńskiego z 21 października 2009 r., z przyczyn przedstawionych w uzasadnieniu wyroku zostały wydane z naruszeniem art. 95 ust. 4 pkt 2 ustawy o pomocy społecznej, co uzasadnia ich uchylenie na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. O zwrocie kosztów postępowania od organu na rzecz skarżącego Naczelny Sąd Administracyjny orzekł na podstawie art. 203 pkt 1 p.p.s.a. oraz art. 200 w związku z art. 193 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Marion Szufnara

starszy sekretarz sądowy